

Dana Hlavatá

Ženatý
so svokrou

MARENČIN PT

DANA HLAVATÁ
ŽENATÝ SO SVOKROU

MARENČIN PT

Venujem

Heidi NIŽŇANSKEJ

Heidi, ďakujem ti za všetky tie roky krásneho priateľstva, počas ktorých sme si boli jedna druhej oporou, nielen na pôde televízie, viac ako dve desaťročia.

© Dana Hlavatá, 2019

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2019

Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia

www.marencin.sk marencin@marencin.sk

Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.

767. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0434-3 (viaz.)

ISBN 978-80-569-0435-0 (ePDF)

ISBN 978-80-569-0436-7 (ePub)

1. SOM DOKONALÁ MATKA, TAKMER DOKONALÁ

Neviem či vy, ale ja som veľmi neskoro prišla na to, že sa nemám siliť do vecí, ktoré mi spôsobujú husiu kožu na tele. Všetko mi trvá akosi pridlho. Možno aj preto sa mi moje okolie smeje, že som chorobne naivná a dôverčivá. Ako mám ale žiť s vedomím, že tí druhí rozmyšľajú inak? Čo je na tom pochopiteľné, že dnes je doba, v ktorej ak nemáte hrošiu kožu, nevyliedzte von ani k smetiarskym nádobám. Človeku by predsa nemalo byť prirodzené, že sa driape po chrbtoch tých, ktorých zadupal do zeme svojou arogantnosťou, nevšímavosťou a ponížovaním. Ja ale iná nebudem. Uvedomujem si však, a to pri zdravom rozume, že ak chcem prežiť, musím sa naučiť hovoriť nie.

– Tak si predstav, Jara s Jožom sa nedali odbiť.

Úkosom som sa pozrela na svojho muža, ktorý sa tváril, akoby tam ani nebol. Tupý pohľad mal zapichnutý k špičkám svojich zánovných topánok a nepozrel by sa na mňa, ani keby som bola nahá.

– Čo tým chceš povedať?

– Nič som nezmohol, ver mi. Vieš, ako nás majú radi.

– Škoda, že to my nemôžeme povedať o nich. Po tom, čo nám vyparatili v lete a potom v zime... škoda reči. Ja s nimi nikam nejdem.

– Ale veď ja nevravím, že musíme.

– Aha, takže my nemusíme, ale chceme.

Muž prikývol a odpratol sa do kúpeľne, akoby vo vani ešte pred pár chvíľami nerobil vlny. Znovu si napustil vodu z batérie a ja som sa zľakla. To je už taký sklerotický, že si nepamätá, čo urobil pred pár okamihmi? Alebo bol v predchádzajúcom živote medvedík čistotný? Zdrapla som kľučku dverí kúpeľne, no on ju držal zvnútra.

– Otvor!

– Nepočujem Ťa, – vykrikoval cez hluk tečúcej vody a ja som si s tikaním na pokrievke hlavy uvedomila, že som vytočená do špirály. Predsa vie, že sme sa zaprisahali. S Jarmilou a jej manželom Jožom nejdeme ani do cukrárne, nieto na spoločnú dovolenku. Vedela som, že rezignujem. A vedel to aj môj chlap. Že mi bezvládne ovisnú ruky pozdĺž tela.

– Majú radi lesy ako my. Jožo má poriadne široký chrbát. Určite sa naň zmestí aj tvoj ruksak. Uvidíš, bude nám fajn. Nenecháme sa vyprovokovať. A ak ich budeme mať plné zuby, oddelíme sa od nich.

O dva dni sme už aj sedeli pri vyhasnutom ohnisku s Jarou, škrabali zemiaky, kým chlapi chystali obed v kuchyni podnikovej chaty. Bedlivým okom sme obe sledovali naše štyri ratolesti, ktoré sa prejavovali. Striedavo. Jarmiline dievčatá, ktoré mali vtedy desať a dvanásť rokov, sa správali servilne a distingvovane. Sedeli na lavičke s nožičkami v tesnom zovretí, pohojdávali nimi a plietli vence z púpav, kým moji synovia, ktorí boli o pár rokov od dievčat mladší, sa neodtrhli len z reťaze, ale aj z výchovného programu. Márne som im ho vštepovala teoreticky aj prakticky. Dokazovali len to, že človek pochádza z opice.

– Mala by si s nimi zájsť k detskému psychiatrovi. Pozri sa na Lucku a Martinku. Sedia ako peny a ani nevieme, že ich máme, – s úľubou sa Jara pozrela na svoje dievčatá, ktoré ešte aj do lesa obliekla do čipkovaných blúzičiek so žabó, bielych podkolienok a lakovaných sandál s koženkovými ružičkami uprostred. Moje deti vyzerali, akoby ich napadla svorka vlkov. Kraťasy mali zelené od trávy, tričká samá zem, v ktorej keď sa neváľali, tak sa v nej hrabali a ruky si otreli o seba.

– Sú to deti. Deti na prázdninách. Nemienim ich molestovať. Ja keď som bola malá, nestavala som si zámky z piesku, ale z blata. Mama ma nikdy nezmlátila, len ma nechala vysušiť a potom ma oplieskala o stenu, aby zosušené bahno zo mňa opadlo. A čo sa stalo? Nič! Som tu. Živá a zdravá. A ak ty ešte raz okríkneš moje deti, ja zbijem tie tvoje, – neovládla som sa. No a čo?

Jarmila sa na mňa zhnusene pozrela, za čo som ju obdarila úškrnom. Ja ti dám. Svoje deti si budem sama biť, myslela som si, že z nej vypadne, no ona len sústredene škrabala zemiaky so skysnutým výrazom na tvári. Viem, že Lucka a Martinka dokonale zvládajú hru na klavír. Nemali ani štyri a už vedeli vybrnkať Mozartovu Malú nočnú hudbu, kým moji synovia trieskali do pokrievok a varechou mlátili po dnách kastrolov. Zavýjali, akoby ich na škripec naťahovali. Zato bicyklovať sa vôbec nevedeli. Mám na mysli Jarine a Jožove dievčatá. Ak sa nad tým hlbšie zamyslím, ani sa vlastne nemohli naučiť. Ich ocko, Jožo, programátor v nejakej počítačovej firme, ktorej názov si nie a nie zapamätať, s kučeravými vlasmi a ryšavými bokombradami, aké sa nenesli ani v minulom storočí, kúpil pre rodinu pod vianočný stromček bicykel. Pánsky. S rúrou. To sa oplatí. Zvlášť, keď vo štvorčlennej rodine sú tri baby. Ku kúpe ho donútila Jarmila. Vraj bicykel je nebezpečný a či on vie, koľko nešťastných úrazov sa už stalo na cestách i mimo nich. Nevedel, ale kúpil. Pre seba. Pánsky bicykel.

– Včera pri táboráku nevedeli zaspievať ani jedinú strofu. Stavím sa, že ich učíš počúvať ten tvoj hard rock. Tú hrôzu si nám vnucovala ešte na strednej škole. Keby si im púšťala žilou, asi by si urobila rozumnejšie, – povedala nasršená Jara a ja som k nej vystrelila šíp otrávený currare. Pohľad som odvrátila k stromom, na ktorých synovia viseli ako netopiere. Vydávali toľko decibelov, ako keď je zraz motocyklistov, no mne to uši netrhlo. Sme v prírode, tak čo. Aj tukany patria do fauny. Jara sa chytila za obe uši a zjačala:

– Ja to nevydržím! Zhoď ich zo stromov!

Chcela som povedať, ak nevydržíš, pusti, ale nech to po tebe zametá Jožo. Spomenula som si na svoje varovné slová a prosebný pohľad svojho muža, ktorého síce nemám na papieri, ale aj tak, a v duchu narátala do desať a ovládla sa. Uvedomila som si, že moja spolužiačka zo strednej školy a ja sa k sebe nehodíme. A dúfala som, že aj keď nás dohromady pred rokmi zviedla náhoda, raz sa to akože priateľstvo musí utopiť. Hoci aj v slzách.

Na dovolenku máte ísť s ľuďmi, ktorí ak nedýchajú rovnaký ozón ako vy, nosia so sebou na chrbte aspoň respirátor, ktorý si podávate na striedačku. Podľa potreby.

– Teta Dana, môžeme vám zarecitovať Smrť Jánošíka?

Takmer mi odtrhlo hlavu, ako som chcela oponovať Lucke a Martinke, no vystrúhala som len súhlasnú grimasu. Pohľad som uprela na svojich synov, ktorí v tej chvíli vytvárali v zemi chodbičky pre dážďovky, keby náhodou stratili orientáciu a nevedeli by, kde majú hlavu, kde chvost.

– Preteky dážďoviek, maminka! – zakričalo moje mladšie mláďa a ja som si spomenula, ako som, keď som mala štyri roky, zabúchala na dvere bytu svojich rodičov a v ústach mi visela dážďovka. Obsahovala veľa bielkovín, ale predsa len, bola stále napoly živá. Striaslo ma.

– To je môj hermadit! – začula som staršie mláďa.

– Miško, povie sa hermafrodit! – zakričala som, načo sa Jara na mňa pozrela tak zhnusene ako ja na chodník po daždi, posiaty vyvrhnutými a po skazenom mäse zapáchajúcimi dážďovkami.

– Ty nie si normálna. Prečo ich učíš latinské výrazy?

– To nie je latinsky.

Jara pokrútila hlavou a pomyslela si o mne, že som mrzká matka, ktorá nejačí na deti len preto, že majú dobre vyvinutý sluch.

– Hematit je nerast, – zakričala som a ospravedlňujúco sa zahľadela na bývalú spolužiačku. Vrátila mi pohľad plný znechutenia a ja som sa scvrkla. Prehodila som si nohu cez nohu, túžobne hľadiac do pootvorených dverí chaty, odkiaľ som čakala, že by sa v nich mal zjaviť môj chlap. Ale ten si tam buď nalieval do pohárika, alebo pil priamo z fľašky nejakú terkelicu. Joža na čosi také nemusel ani nabádať. Vedel sa obslúžiť aj sám. Hlavou mi prudko trhlo, keď som začula svoje tukanie mláďatá, v ktorých hlase bol nevídaný strach. Som matka. Ja to viem najlepšie.

– Kobra! Veľhad! Boa! – kričali tí dvaja, ktorých mám za-

písaných na matrike ako vlastnú krv a mne vyskočili na čelo kvapky potu. V duchu som sa upokojovala. Nestresuj sa, dievča, okolo konára stromu je určite obtočená len užovka. Stromová. V sekunde som si nevedela zoradiť v hlave informácie o tomto plazovi. Je jeho uštipnutie smrteľné alebo akoby sa vám len špendlík zaboril do mäkkého tkaniva? Nerozmýšľala som, len som trielila k stromu, na ktorom doposiaľ moji synovia viseli dolu hlavou. Keď som tam dobehla s jazykom dlhým ako kravatou, obaja sa smiali, ako ma dostali. Po kôre stromu sa prechádzala tučná húsenička s čiernymi bodkami a dlhými chlčkami. Schmatla som synov, jedného pod pravú, druhého pod ľavú pazuchu a akože im nakladala na zadok. Smiali sa ako zmyslov zbavení a ja? Tiež. Čo iné by som mala v tej situácii robiť, no nie? Som jednoducho dokonalá matka so zmyslom pre humor. A keby len to.

– Len im daj, zasranom! Takto nás vystrašiť! Ja by som ich trhla medzi dverami! Počujte, vy dvaja, nedostanete obed! – vyhrážala sa Jara päšťou. Hruď sa jej prudko nadvihovala.

– Nevadí, aj tak už bude večera! – kričali tí moji a ja som bola na nich pyšná. Jarmile som ukázala pár krúžkov na čele. Pustila som na zem svoje potomstvo, tľapla si s ním do dlaní a s úsmevom si prisadla k Jarke. Škrabku držala oproti mne v nebezpečnom uhle.

– Ja by som ich vyzauškovala. Čo keby si dostala infarkt a zomrela? Čo si myslia, kto by sa o nich staral? Kto by im opral tie ako zem špinavé trička a trenky?

– Moji synovia nenosia trenky, – uškrnula som sa a predstavila si matku dvoch sterilne oblečených dievčienec, ktorá perie zásadne biele s bielym, kým u nás je výsledok po praní nevyspytateľný. Občas sa stane, že na balkóne visia pôvodne biele košele ako ružové. A čo? Ide azda o život?

– Si fakt nemožná matka. Prosím ťa, to nemyslíš vážne. Keď už tvoje decká nemajú rozum, ty by si mala mať aspoň nejaké zvyšky. Ako im môžeš dovoliť...

Čo, to som sa už nedozvedela. Z dverí podnikovej chaty sa

konečne vynoril môj chlap a ja som sa cítila byť oveľa silnejšia. Lucka zaryla špičku topánky medzi kamienky a Martinka sa nahrbila. Akoby čakala nejaký útok, na ktorý chce byť pripravená. Jarmila vypleštila oči a skríkla na ne tak, akoby podpálili chatu.

– Možno by bolo vhodnejšie, keby si tvoje dcéry dali ruky za chrbát. Ako v školskej jedálni. V období, kedy chodili do školy naše mamy, – poznamenal môj muž bez papierov a ja som mu bola nesmierne vďačná za to, ako vyhmatol celú situáciu. Pohľadom švenkol po Jožovi. Ten si naliel do štamperlíka vodku a do pohára pomarančový džús. Tváril sa, že tam nie je. Zato jeho žena vyzerala ako vyhladovaná anakonda.

– A ty im čo nič nepovieš? Chceš, aby naše deti dopadli ako nejakí asociáli? Ako tamtí, – ukázala na mojich synov, ktorých tváre pripomínali mulatov. Nuž čo? Matka je vždy istá. Jožo si prísne premeral svoju manželku a môj chlap vyskočil, prevrátil pohár s pivom a zrúkol na kamaráta.

– Tak dosť! Keby som ja mal za ženu Jarmilu, som veselý vdovec a súdia ma za vraždu v afekte. Stav sa, že by ma oslobodil každý súd!

– Ja som dokonalá matka! Môžem za to, že sa nemôžem pozeráť na to, ako zle Dana vychováva svojich synov?! Čo z nich vyrastie? Ja nemôžem. Ja s vami proste nevydržím na žiadnej dovolenke! To je poslednýkrát, čo... – zatrúbila Jara na ústup a hnala sa k dverám chaty, v ktorých zmizla ako zlá víla. Pred očami som mala až do večera jej dokonale ušetrený necht ukazováka, ktorým na mňa mierila ako pištoľou.

– Jarmila! – skríkol Jožo, až sa nám vlasy zježili. – Nemusíš sa pozeráť na nikoho z nás! Ak sa ti tu nepáči, zbaľ si svojich pár sliviek a čakaj nás doma!

V tej chvíli sa k otcovi vyrútili dcéry a zdrapli ho za to, čo dočiahli.

– Tato, tato! My nechceme ísť domov! Aj my chceme liezť po stromoch a hrať sa s chalanmi futbal!

Dievčatá sa zavesili na Joža ako dve hrozná. Jara vykukla z dverí chaty. Z očí jej šľahali blesky.

– Poďme! Ide sa domov!

Lucka a Martinka sa ani nepohli. Jara sa zvrtila na opätku a demonštratívne si zbalila svoj lodný kufor. Keď s ním o desať minút predstúpila pred dvere chaty, mlčali sme.

– Posledný raz vás varujem. Kto hneď teraz neodíde so mnou, domov sa už vracieť nemusí!

Nik sa ani nepohol. Pozrela som sa na Joža. Tváril sa, že je priesvitný. Dievčatá akoby tam ani neboli. Jara hodila Jožovi kľúčiky od auta k nohám a urazene zodvihla hlavu dovysoka. Keď bez pozdravu zmizla za zákrutou, začala sa tá pravá letná dovolenka. Lucka a Martinka sa prezliekli do teplákov mojich synov a Jožo s mojím chlapom pri táboráku, kde sme pri gitare spievali a tancovali ako kanibali pred hlavným menu, si pripili na to, čo jeden z nich dokázal. Nikdy som nevidela Joža a jeho dve dcéry takých ufúľaných, odtrhnutých, vysmiatych a šťastných. Kým dokonalá matka písala žiadosť o rozvod, jej manžel poskakoval radosťou ani koza po hroboch. Teda po tom jednom. Po Jarmilinom. Ale ako som sa neskôr dozvedela, nerozvedli sa. Či sa Jara zmenila, netuším, na dovolenku sme nikdy viac s nimi nešli. Ale môj chlap sa ešte väčšmi uistil, a hlavne moji synovia, že som dokonalá matka. Takmer dokonalá.

2. BODAJ JU PORANTALO

Tušila som, že došlo k omylu, ale nehlásila som sa. Ani k nemu, ani k chlapíkovi, ktorý si ku mne prisadol v električke. Súmrak sťažoval šeroslepým orientovať sa vo farbách a šofér ešte nezapol svetlá. Tak som si to vysvetlila po svojom. Ten nešťastník, ktorý sa tak žoviálne so mnou rozpráva, ma omylom zaradil medzi tých, ktorí si zaslúžia jeho dôveru. Nevie, čím to bolo, možno tými dvoma objemnými taškami, ktoré som si niesla od svojich rodičov. Tí nikdy nezabudli na svojich vnukov, mojich

synov, a vynahrádzali im aj to, čo sa im nedostávalo z druhej strany. Neprešli dva dni, aby im babka nezatelefonovala, aby sa neinformovala, ako im je, keď sa zmietali v horúčkach alebo mali zas čosi dolámané. Teraz, keď boli dospelí, na návštevy som chodila zvyčajne sama a oni sa po mňa zastavili autom. Dnes tomu tak nebolo, takže som cestovala MHD. Nikdy mi to neprekážalo. Mohla som si čítať, pozorovať ľudí, nenápadne počúvať ich rozhovory. V jednom z nich som sa ocitla priamo. Chlapík, ktorý nemohol mať viac ako štyridsaťpäť, sa na mňa prisal. Pohľadom. Prisadol si ku mne na bakelitové sedadlo a usmial sa tak zoširoka a úprimne, že som za tým nevidela nič zlé.

– Ja vás odniekiaľ poznám, – začal a pohybom ruky si utrel imaginárne fúzy. Chcela som namietať, povedať mu, že tak sa zvyčajne muži snažia nadviazať kontakt, keďže pohodenie vreckovky na zem už dávno vyšlo z módy, no len som sa nadýchla a zľahka sa pousmiala. – Volám sa Bartolomej, ale volajú ma Berco. Tak čo? Ešte stále nič?

Pokrútila som hlavou a chcela mu dať jasne najavo, že sa vidíme po prvýkrát v živote, no nezaujímalo ho to.

– Som narodený v znamení Barana a s tým súvisí aj moja povaha. Som tvrdohlavý ako mul. Ak si niečo zaumienim, veru sa nestáva, že by som poľavil. Dostanem, čo chcem. Aspoň som si to do istého času o sebe myslel. A čo vy?

Pokrčila som ramenami a zahľadela sa von z okna. Ale len na okamih.

– Ja som spokojná. Aj s tým, čo som nedostala, – povedala som a muž prikývol.

– Múdro hovoríte. Ale ja, keď som sa ženil, myslel som si, že mi k nohám padol celý svet. Aby ste rozumeli, tým svetom bola moja milovaná žena. Maturantka. Viete, koľko vody odvtedy pretieklo? Celý oceán. Moja žena bola odo mňa o pár rokov mladšia, no a čo poviete, čo sa stalo?

Chcela som povedať, našla si mladšieho, ale muž ma predbehol.

– Prestala ma baviť. Po dvoch rokoch. Povedali by ste to na mňa?

Prikývla som tak, aby neodčítal moju odpoveď.

– Povedzte, no veď len mi povedzte, či sa vám zdám ako chlap na zahodenie. Mám svoje roky, to je pravda, no isté je i to, že ženy stále po mne hádzu očkami.

– Myslíte tými, čo majú na pančuchách?

Muž sa krátko zasmial.

– Neveríte, že idú po mne?

Chcela som dodať, že ako po údenom, no jazyk ma len zasvrbel a ja som si jeho špičkou prešla po podnebí.

– Dnešné dievčatá, viete, také tie mladé... prepáčte, ani vy nevyzeráte najhoršie, ale ak mám byť úprimný, nie ste celkom podľa môjho gusta. Hádám som vás neurazil?

Pokrútila som hlavou, nevyslovila nič, aj keď mi bolo do smiechu. Znovu som pocítila šteklenie na podnebí a na špičke jazyka. Viem, že ak chcem, viem ním raniť. Na jednej strane ma to, čo muž hovoril, pobavilo, na druhej som sa obávala, aby neskĺzol na pôdu, kde mi to už tak voňať nebude. A možno ho odradí, keď budem odpovedať iba áno, nie, pomyslela som si, netušiac, že ryšavý sympaťák s hlavou podobnou termoforu a rukami veľkými, aké nemá ani polárny medveď, na nič také nečaká.

– Moja žena bola od začiatku chladná. Ktovie, či nebola aj, chuderka moja, chorá. Chápete, čo myslím. Moje milostné avantúry odkryla, akoby zodvihla pokrievku na hrnci. Para zasyčala a moja žena spľasla. Poviem vám, nie každá toleruje manželove výstrelky. No a potom sa stalo čosi, čo ma celkom pobláznilo. Stretol som Ľudmilu. Tá vám bola. Také vystrájanie v posteli som v živote nezažil.

Aha, takže už sme na tenkom ľade, pomyslela som si a vzdychla tak otrávene, aby pochopil, že buď zlezie z témy, alebo zo žltého sedadla.

– Moja žena sa spočiatku tvárila, že jej to neprekáža, ale keď to trvalo pridlho, udrela na mňa. Povedala, že ak to ihneď

neskončím, skončí ona so mnou. Keďže sme v tom čase už mali deti... ozaj, máte detí?

– Dve. Synov, – povedala som a rozhodla sa, že viac zo seba nevyšukám. Nechcelo sa mi.

– No ale ja som sa nechcel vzdať ani ženy, ani milenky. Rozhodol som sa manželke klamať. Prisahal som na zdravie svojich potomkov, že tú ženu som vypustil z mysle aj z diára. Poznáte nás chlapov. Buď chceme všetko alebo nič.

Chcela som sa spýtať. A čo my? My čo máme potom chcieť?

– Tak som sa stretával s Ľudmilou tak opatrne, aby na to moja žena neprišla.

Chcela som povedať, no jasné, tak to zvyčajne začína, ale ako to skončí? Cudzí muž, s potrebou sa vyrozprávať, na chvíľu prerušil niť rozprávania a zahľadel sa von oknom. Z profilu pripomínal Buratina.

– Nemusíš sa báť, miláčik, že by som od teba niekedy niečo chcela, – začal a ja som sa zľakla, že ja som ten miláčik. Keď mu však hánky rúk, ktorými sa držal operadla pred sebou, obeleli, pochopila som, že mám držať ústa. – Takto je to najlepšie. Ty si ženatý, ja vydatá žena. A o čo nám v našom vzťahu ide? O to, aby sme cítili blízkosť toho druhého. V posteli. A ja, takto mi ona vraví, – spolucestujúci upriamil pohľad na mňa, zjavne potešený, že niekto vyzdvihol jeho kvality v posteli a on má potrebu sa o svoju radosť s niekým podeliť, – nikdy som sa v nej s tebou nenudila. Aby ste mi rozumeli, ja som naozaj skvelý milenec.

Cítila som, ako sa mi hlava na krku pohojdáva. Uhla som mu pohľadom. Tá jeho poznámka znela ako výzva. Hop, ale to nesedí. Povedal predsa, že nie som jeho typ, takže samolúbošť moja, apage satanas!

– Moja milenka si našla iného. Spočiatku som to netušil. Ale Ľudmila bola žena činu. Dnes si myslím, že to bola čistokrvná nymfomanka. Tej by nestačil ani celý vojenský pluk. Bol som na seba taký pyšný, div som nelietal ako vážka od radosti, že pre ňu ako milenec toľko znamenám, a vidíte to, čo hovorila

mne, to rozprávala aj iným. Ktovie, koľko ich bolo. A pritom, aby ste vedeli, tvrdila, že má muža impotentu. Nakoniec sa z neho vykľul podobný kanec, ako bola ona. To všetko som celé dva roky netušil. A viete vy, – ťobol ma prstom do pleca a zadíval sa mi do očí. Posunula som si nohou tašky, ktoré sa v zákrute takmer vysypali a pokrútila hlavou, – že nič nie je náhoda? Všetko je riadené tam, zhora, – zadíval sa na strop električky, v ktorej sa ako na povel rozsvietili svetlá, – ja som toho jej milenca poznal. To by ste neuhádli, kto to bol! Celé roky sme hrávali futbal. V jeden deň sme sedeli na striedačke, keď mi pípol mobil. Správa. Ešte som si ju ani nestihol otvoriť, keď pípol mobil aj jemu. Volal sa Tibor. Vravím volal, lebo ten chudák už nežije. Obaja sme sa začítali do esemesky, ktorá bola navlas rovnaká. Miláčik, chýbaš mi, milujem ťa, dnes večer Kámasútra, strana 24. Porovnali sme si správy a zhodli sa na tom, že Ľudmila veľkou fantáziou veru neoplýva. Nenamáhala sa ani s oslovením. Mrcha, istila sa, aby neposlala správu s opačnými menami. My sme na to ale aj tak prišli.

– A čo ste urobili? – spýtala som sa so záujmom, lebo v hlave mi už skrsla myšlienka, ako ju zhmotním do prozaického príbehu s nepoetickým koncom.

– No čo? Tibor bol ženatý, ja tiež. Obaja sme podvádzali v prvom rade svoje manželky. Ale Ľudmila bola neverná nielen vlastnému mužovi, ale aj nám dvom. Vymysleli sme plán. Leť, aby ste rozumeli. To by ste oči pučili, čo všetko sa nám zmestilo do scenára.

Kým neznámy opísal, čo v ňom bolo, vrátane realizačného listu, ktorý obsahuje okrem iného rekvizity, prostredie a účinkujúcich, dvere električky sa otvorili. Vystúpilo pár cestujúcich a dvakrát toľko pristúpilo. Električka zazvonila a pohla sa smerom k Račianskemu mútu.

– Plán A bol taký, že ju dovlečieme na hotelovú izbu a ja, kým do nej tá mrcha vojde, sa nahý schovám pod perinou. Tibor ju mal v predsieni ocicmávať a pripravovať ju na grilovanie vo vlastnej koži. Návrh sme neskôr zamietli. Vari nebudeme

do nej investovať peniaze za hotel? Plán B bol zložitejší a ja, poviem vám to na rovinu, som bol zásadne proti nemu. Viete, čo je švédka trojka?

Pocítila som mravčenie na zátylku, uškrnula sa, aby som zastrela znechutenie z toho, ako ma tento rozhorčený a hlavne cudzí pán spovedá. Na moju odpoveď však zvedavý nebol.

– Vymysleli sme plán C. Rozhodli sme sa, že ju jeden z nás pozve do vlastného bytu, keď bude vzduch čistý a naše manželky odlifrujeme niekam na Nový Zéland. Priznávam, zaslúžili by si od nás oddýchnuť. A my by sme zatiaľ naplňali odplatu, akú si tá zmija zaslúžila. Mali sme v úmysle nechať ju zobliecť sa a vo chvíli, keď bude v Evinom rúchu, ju vystrčíme pred dvere bytu a zavoláme políciu, že niekto behá po paneláku holý. Viete si predstaviť, ako by sa cítila? Exhibicionizmus u nás síce nie je taký trestný, ako inde vo svete, ale nám by stačilo vychutnať si jej zúrivosť. Tiborovi napadlo, že by sme ju mohli ešte odfoťiť, chápete, akože akt a fotografie poslať jej manželovi.

– To by ste ublížili predovšetkým jemu. A chlapi, pokiaľ viem, vždy držia spolu.

– A viete, že sa nič z toho, čo sme mali naplánované, neudialo? Predstavte si, tá bosorka nás predbehla. Zatelefonovala našim manželkám.

– Čo? Vari im oznámila do telefónu, že dobrý večer, ja som tá a tá a som milenkou vášho muža?

– Ako viete? – spýtal sa ma začudovane mužík a úkosom sa pozrel na svoje náramkové hodinky. – Tiborova manželka podala o rozvod hneď zahorúca. Na druhý deň. Tá moja si dala načas. Trvalo jej to o dva dni dlhšie. Rozviedli nás oboch. Chudák Tibor, preskočilo mu a nik podnes deň nevie, či si na koľajniciach ustlal kvôli opici, teraz nemyslím ani jeho ženu, ani milenkú, chápete... List na rozlúčku nezanechal. A tak sa dnes životom potĺkam sám a hľadám lepšiu ženu, ako bola tá moja.

Napadlo mi, že má na mysli bývalú manželku. Ale rýchlo ma vyviedol z omylu.

– Asi som dosť náročný. No ten, kto spozná Ľudmilu, tú

úchvatnú dračicu v posteli, po zvyšok života po inej nezatúži. Ani vy by ste...

– Ja teda rozhodne áno, – utrúsila som a rukou pridržala pór, ktorý trčal z tašky. Rozmyslela som si to a rozlomila ho na dve polovice.

– Viete, že dnes všetko ľutujem? Nielen ja, ale určite aj Tibor, ktorý sa smaží niekde v pekle.

– Tak vám treba. Viete, ako sa hovorí. Bolo koze dobre, išla tancovať na ľad.

– Mýlite sa.

– Nie, nemýlim. V slovenských porekadlách sa vyznám.

– Ja myslím tú ľútosť.

Nevedela som, z tých jeho rečí, či napokon ľutuje stratu manželky alebo milenky, no radšej som sa to už ani dozvedieť nechcela. Na Račianskom mýte vystúpim a poviem tomu úprimnému mužíkovi, že sa nemýlil len v milenke, ale aj vo mne. Ja nie som tá, za ktorú ma pokladá a on nie je ten, za ktorého ho považovala jeho žena. Keď električka prichádzala k miestu, kde som chcela vystúpiť, pomaly som sa zviechala zo sedadla, schytiac uši nákupných tašiek. Muž sa postavil, uvoľnil mi miesto. Pozrela som sa na neho spriama a otvorila ústa. Naprázdno. Predbehol ma.

– Celkom fajn som si s vami porozprával, – povedal a podával mi ruku. Schytil mi prsty, trčiace spod ucha tašky, a usmial sa.

– Ale ja nie som vaša známa. Som cudzia. Vy ste si ma pomýlili.

Muž sa zaškeril, sklonil sa k mojej ruke, ktorá začala pod ťarchou tašky modrať, a letmo mi ju pobožkal.

– Nezmylil som sa vo vás. Ak ste ma dobre počúvali, iste vám neušlo, že mám veľké prednosti. Ak by ste chceli, – zahrabol rukou do vrecka nohavíc a podával mi svoju vizitku, – nemuseli by sme si byť takí cudzí.

– Ale ja som vydatá, – zaklamala som.

– To nie je telesná vada, – uškrnul sa a ja som si preložila obe nákupné tašky do jednej ruky, aby sa mi tá druhá uvoľnila.

V tej som pokrkvala vizitku s toľkým dešpektom, na aký sa nezmohol ani môj kolega riľolez, ktorého som nie tak dávno verbálne osočila pred nastúpenou eskortou kolegov.

– Bodaj vás porantalo! – zakričal muž, keď som už schádzala dolu schodíkmi. – Načo som toľkú cestu do vás hustil, keď ste aj tak nič nepochopili?!

Jeho slová sa rozľahli v hluku križovatky. Obzrela som sa a zakývala mu hlavou. Ovanul ma čerstvý vzduch, ktorý som vdychovala tak rýchlo, ako sa len dalo. A pritom som sa nestihla len usmievať, ale si aj v duchu opakovať, aj vás pane, aj vás!

3. TAKÝ MALÝ OMYL

Na svojho muža som sa tak nasrdila, že som sa rozhodla ujstť mu. Ak by sa stalo čosi podobné aj vám, nerobte to. Myslíte si, ako ho potrestáte a... no však počkajte. Že prečo som dostala zajačie nohy? Namiesto týždňovej dovolenky, ktorú mi celý rok sľuboval, išiel na služobnú cestu do Krompách. Nebolo by na tom nič nepochopiteľné a ani také, čo by vás mohlo vytočiť do špirály, ale bol nahraditeľný a mohol za seba poslať zástupcu. Avšak on nie! On sa rozhodol zrušiť dovolenku s cestovnou kanceláriou, a so mnou, a ísť na rokovanie, na ktoré ho sprevádzala zásadne jeho nová sekretárka. Nechcela som vyzeráť ako žiarlivá sépia, nuž som si zahryzla do jazyka a nič nevyzvedala. Keď medzi rečou spomenul jej meno a hovoril o nej s pátosom, pričom sa mu z úst cícerkom lial sirup, čo sa pri mojom mene nikdy nestalo, zareagovala som po svojom. Spýtala som sa, či nevie, aké dôsledky budú mať monzúnové dažde na srdce Európy a či už videl hranaté vajce, ktoré zniesla jalovica. Vedel, že som naštvaná, ironická, a preto nič nenamietal, keď som demonštratívne a len telefonicky dala o sebe vedieť. Myslela som si, nech ma najbližšie dni nezháňa, nech po mne nevyhlási pátranie. Odprášim sa na chalupu k priateľom. Pochopiteľne, nepovedala som mu, že idem s kamarátkou na chatu jej rodičov.

Nie som predsa blbá. To by ním nezamávalo. No zdalo sa, že ani teraz mu žiaden vietor nedúcha na hlavu a jemu sa ani vlas na hlave nepostavil. Povedal len: „Uži si to, moja, vieš, že JA ti doprajem.“

Takmer ma uchytilo od jedu. Zaumienila som si, že mobil mu nebudem dvíhať a keď sa spamätá, s úsmevom poviem: „Miláčik, a vieš, že tam nebol signál? Do dediny sa mi veru kvôli takej hlúposti zliezť naozaj nechcelo, to hádam chápeš. Obzvlášť, keď tam bola taká skvelá partia. Samozrejme, že tam bol najmenej tucet mužov. Cudzích. A vieš, že ani nie o dva dni sa mi nezdali takí cudzí? Rozprávala som sa s nimi a zabávala, akoby sme sa poznali sto rokov. A si predstav, jeden z nich bol taký komunikatívny a empatický, že... Ale, to ti radšej nebudem rozprávať.“

Teda, takto nejako som si predstavovala, ako ho vyburcujem k žiarlivosti. Nezvyknem klamať, ale keď vám partner sám túto rolu podsunie, no môžete vy za hriech, ktorý nechtiac páchate?

– Dani, prosím ťa, musela som zrušiť cestovný lístok. Teda prehodila som si ho na ďalší deň aj s miestenkou, ale ty tam choď vopred, – zatelefonovala mi deň pred odchodom na výsostne babskú jazdu Zdenka, moja kamarátka, a ja by som jej najradšej vychýlila krčnú chrbticu. Vari nevie, ako dokážem zmätkovať v dopravných prostriedkoch? Ako z duše neznášam cestovanie? Nestihla som jej ani vynadať. Nepustila ma k slovu. – Kľúče som ti hodila do schránky. Keď prídeš na chatu, pusti vodu... vieš, to je tá veľká skriňa v záhrade pri schodoch do chaty. A zapni elektriku. Vyvetraj a dobre sa zamkni. Neboj sa, okrem medvedov by ťa nemal nikto zožrať. Iba ak pleseň. Ja len pre istotu, keby sa tam potuloval nejaký bezdomovec, ktorý by bol postihnutý asfyxiófiou.

– Čo je to tá asfy... fília?

No povedzte, je normálne, aby ste sa v tej chvíli zaujímalí akurát o to?

– Sexuálna deviácia, pri ktorej ťa chlap bude škrtiť, lebo ho